

Βία τὸν ἀπομακρύνουσι τῆς αἰθούσης τοῦ Δικαστηρίου...».

Οὐρλιάζοντας καὶ σβαρνώντας βγήκε ἀπὸ τὸ δικαστήριο.

— Ψέματα σὰς ἔλεγα, βρέ παιδιά! Δὲν με πιστεύετε;

Στὴ μοιραία πορεία του στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, συν-εχίζεται ἡ... ἰλαροτραγωδία.

Τό... ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα ἀρχίζει νὰ συγκινητὰ ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ ἥρωα.

— Βρέ παιδιά, λέει ἓνας χωροφύλακας, ἐγὼ προτιμῶ νὰ φάω κἄνα χρόνο φυλακῆ, γιὰ νὰ μὴν τὸν χαλάσουμε. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Ἔστερα ἀπὸ δισταγμοὺς πολλοὺς συμφωνοῦν ὅλοι νὰ σκηνοθετήσουν μία ἀπόδραση. «Ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας πολλαπλασιάζει τὰς μετὰ δακρῶν παρακλήσεις τοῦ πτωχοῦ Ἀντρέα...».

— Φύγε, ρε Ἀνδρέα, δὲν πάει νὰ χαθῆ τέτοιο παλληκάρι! Φύγε!

— Μπέσα γιὰ μπέσα, ρε παιδιά; Μὴν μοῦ τὴ δώσετε ἀπὸ πίσω... Φύγε, σοῦ λέμε. Ἡ ζωὴ σου ἀξίζει κάθε θυσιὰ δικῆ μας.

«Πτερόπους» ἔφυγε ὁ Ἀνδρέας. Ἐδέησε νὰ παρέλθῃ ἰκανὸς χρόνος διὰ νὰ πεισθῆ καὶ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτης του, παρὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ στέρησίς του ἦτο αἰσθητὴ, ὅτι ἐξέλιπεν ἤδη πᾶς κίνδυνος δι' αὐτόν, ἀναγνωρισθείσης πλήρως τῆς ἀθωότητος. Τὰ ἀντίποινα τῆς σκληρᾶς αὐτῆς φάρσας ἐπλήρωσαν αὐστηρότατα, ὡς ἔπρεπεν, οἱ δρᾶσται αὐτῆς δικασταί...».

Ἔστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνια ξαναπῆγε στὴ Λάρισα ὁ Γερακάρης, ὅπου συνήνητσε τὸν Ἀντρέα «ἀδιόρθωτον ὡς τὸν εἶχε ἀφίσει...» Τοῦ προσέφερθη μάλιστα ὅπως τὸν συνοδεύῃ, ὡς ἄν τις εὐρίσκετο γιὰ ὑπηρεσίαν στὸ Βόλο, σὺν σωματοφύλακας, καὶ ὅπως ἐπιλέγει ὁ Γερακάρης «ἐδέχθη τὴν προσφορὰν του. Ὡς ἀμοιβὴν τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας τῷ παρεῖχεν ἓν γεῦμα, τοῦ ὁποίου εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ἢ ἀρχίζουσα νὰ δῦν προσωπικότης του».

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἀντρέα φαίνεται πῶς δὲν ἦσαν μονάχα οἱ Δικασταὶ τοῦ Βόλου παράξενοι καὶ λοξίαι ποῦ ἀπαθανάτιστηκαν μ' ἐκεῖνο τὸν ἄθλο τους. Τὴν ἴδια ἐποχὴν ὑπηρετοῦσε στὴ Λάρισα ἄλλος πρωτοδίκης, ποῦ τὸν ἀναφέρει ὁ Γερακάρης στὶς «Δικαστικὲς Αναμνήσεις» του. Ἦταν ὁ Ι. Δροσ.....ς στάσιμος ἐπὶ..... σαράντα χρόνια γιὰ τὶς λοξάδες του.

Κάποτε ποῦ ἔμεινε μονάχος στὴ Λάρισα κι' ἔκανε τὸν Πρόεδρο καὶ τὸν εἰσαγγελέα μαζί, δὲν ὑπέγραφε χαρτιά εἰσαγγελικά στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου κι' ἀνάποδα. Ἄν κανένας γραμματικὸς τῶν δικαστηρίων τοῦφερνε κανένα προεδρικό χαρτί στὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέα, σηκώνονταν λέγοντας:

— Πᾶμε, παιδί μου, στὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου, γιὰ νὰ μαστε σίγουροι γιὰ τὴν ἐγκυρότητα...

Ἔτσι τὰ σούρτα-φέρτα ἐκεῖνα ἔμειναν παροιμιώδη. Οἱ Λαρισινοὶ Δικηγόροι τῆς ἐποχῆς — ἴσως νὰ τὸν ἐνθυμοῦνται οἱ παλιότεροι — τῶβγαλαν τὸ παρατσούκλι, ὁ «Λύσ' τον δέσ' τον» ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικό: Κάποτε ποῦ ἔκανε τὸν εἰσαγγελεῦντα τοῦφεραν οἱ χωροφύλακες δεμένο τὸ δράστη ἐνὸς σοβαροῦ ἀδικήματος, μαζί με τὴν προανακριτικὴν δικογραφίαν τοῦ ἀστυνόμου. Ἄνοιξε τὸ φάκελλο κι' ἀρχίζει νὰ διαβάξῃ με τὴν σειρὰ τὶς ἔνορκες καταθέσεις. Διαβάξῃ τὴν πρώτη ποῦ ἦταν εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν κατηγορούμενο καὶ λέει στὸ χωροφύλακα: «Λύσ' τον».

Ἡ δευτέρη ὅμως ἦταν ἐπιβαρυντικὴ, ὁπότε διατάσσει: «Δέσ' τον». Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε κάμποσες φορές, δέσιμο καὶ λύσιμο. Ἡ τελευταία ἦταν καταδικαστικὴ καὶ αὐτὴ ἐβάρυνε στὴ τύχη τοῦ κατηγορουμένου. Τὸν ἔδεσαν ὀριστικά καὶ τὸν ἔστειλαν στὶς φυλακές.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἔγινε ἀφορμὴ, ὅπως εἶπα, ν' ἀποθανισθῆ ὁ δικαστὴς αὐτὸς τῆς Λάρισας με τὸ παρατσούκλι «Λύσ' τον, δέσ' τον»...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΜΠΑΤΟΛΑΣ

Ἐκ Καλλιρῶς Τρικάλων. Ὑπέρητησεν ὡς διδάσκαλος ἐν Τρικάλοις. Διετέλεσεν ἑκτακτὸς Ἐπιμελητὴς Ἀρχαιοτήτων Δυτικῆς Θεσσαλίας καὶ πρόεδρος πολλῶν κλαδικῶν ὀργανώσεων τῆς πόλεως Τρικάλων. Ἦδη τυγχάνει ἀντιπρόεδρος τῆς Φιλαρχαίου Ἑταιρείας Τρικάλων. Συγγραφεὺς ἱστορικολαογραφικῶν μελετῶν.

Ο Μ Ο Ρ Φ Ι Ε Σ

ΣΤ' ΑΣΠΡΟΠΟΤΑΜΙΤΙΚΑ

ΧΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΠΙΑ

ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΜΠΑΤΟΛΑ

Δημοδιδασκάλου

Ἔνα κομμάτι τῆς Πίνδου τὸ ἀποτελοῦν τ' Ἀσπροποταμίτικα χωριά, ποῦ βρίσκονται τοποθετημένα στὶς πλαγιὰς καὶ χαραδρώσεις τῶν πρώτων πηγῶν τοῦ ἄνω ροῦ τοῦ Ἀχελώου, τοῦ κοινῶς λεγόμενου Ἀσπροπόταμου ἢ ἀπλῶς Ἀσπρου.

Παλαιότερα ἢ συγκοινωνία με τ' ἀπομακρυσμένα αὐτὰ χωριά γινόταν με τὰ περίφημα μουλάρια, ποῦ ἀσάλευτα πατοῦσαν σ' ὅλες τὶς κακοτοπιὰς καὶ παρεῖχαν στὸν κάθε καβαλλάρη πλήρη ἐγγύησιν γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς του καὶ ποῦ τὰ κυβερνοῦσαν οἱ πασίγνωστοι σ' ὅλην τὴν περιφέρεια διάσημοι ἀγωγιάτες, ποῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀμύπολλους ἀπ' αὐτοὺς θυμοῦμαι καὶ μνημονεύω τοὺς Μπουρέκη ἢ Σκρέτα — τὸν πρῦτανι τῶν κερατζήδων — τὸν Κοιλοῦκο, Μπουντίλα, Γκαραγκάνη, Πολίση, Ζαραμπούκα, τὸ Γιῶργο Ρίζου-Ζαρόλια, τὸ Μπέμπη, τὸν Καραγιάννη, Μπουκλίτσα, τὸν περίφημο Βάγια, τὸν Τεγούλη, τὸν Ἀγγέλη, Σπύρο Μπάρδα, Σιούλα καὶ τὸν μεγάλο τραγουδιστὴ τοῦ Λόγγου Τουλάκη Καυχιᾶ κ.λ.π. Θεριὰ ἀνήμερα, ἄνδρες σκληραγωγημένοι, πεζοπόροι ἄριστοι, ἀτρόμητοι στά συνεχῆ ταξίδια τους κι' ἄφοβοι σὲ κάθε κίνδυνον, διασχίζοντας λαγκαδιὰς, γκρεμοὺς, σάρες, δάση καὶ βουνὰ ἢ εἰσχωρώντας θαρραλέα μέσα στὶς ἄγριες κατεβασιὰς τῶν πλημμυρισμένων ποταμιῶν, γιὰ νὰ προστατεύουν ἀπὸ κάθε κίνδυνον τὶς οικογένειες, ποῦ συνῶδευαν.

Πῶς νὰ ξεχάσῃ κανεὶς αὐτὰς τὶς ἐποχές, ποῦ Ἀσπροποταμίτικα κορίτσια ἀμιλλῶνταν στὸ καλύτερον ντύσιμό των, ὅταν ἀνέβαιναν καβάλλα στά καλύτερα μουλάρια, στολισμένα στά καπίστρια των με πολὺχρωμες χάντρες καὶ με προμετωπίδες ἀπὸ δερμάτινες λωρίδες ἄσβου, γιὰ νὰ μὴ ματιασθῆ τὸ μουλάρι με τὴν καβαλλάρισσα, ποῦ σὺν ἀμα-

ζώνα προχωρεί μπροστά απ' τους δικούς της και σ' όλες τις μοῦλες εἶχανε ριχμένες τὶς ὁμορφότερες φλοκωτὲς κουβέρτες σκεπασμένες με κατακάθαρα μαξιλάρια.

Πῶς νὰ ξεχάσουν ἐκεῖνοι πὺν ταξίδευαν ἔτσι μουλαροκαβαλλάρια γιὰ νὰ φθάσουν στὰ φημισμένα αὐτὰ κεφαλοχώρια, πὺν τὰ στόλιζαν διώροφα καὶ τριώροφα ἀρχοντικά σπίτια καὶ πὺν τ' ἀφάνισεν ἀνέλπιστα ἡ φωτιά μὲ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ 43 ἢ μανία τῶν Χιτλερικῶν ὀρδῶν, πῶς νὰ λησμονήσουν, ἐπαναλαμβάνω, τοὺς περίφημους αὐτοὺς μεταφορεῖς τῶν οἰκογενειῶν των, οἱ ὁποῖοι, σάν νύχτωνε μέσα στὶς ἐρημικὲς καὶ δασώδεις ἐκτάσεις τῆς χιλιοτραγουδημένης Πίνδου συνεχῶς τραγουδοῦσαν, ὡσποῦ ὁ καθέννας νὰ φθάσῃ στὸ συνηθισμένο κατάλυμα νὰ ξεφορτώσῃ κι' ἀντηχοῦσαν οἱ γύρω λαγκαδιὲς καὶ τὰ πλάγια ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν κυπριῶν τῶν μουλαριῶν, ἀπὸ τὰ τραγούδια, κι' ἀπὸ τὶς ἐνθαρρυντικὲς φωνὲς «Λάφ, Λάφ, Γκές, Γκές, Ρούς. . .», γιὰ νὰ δεχθοῦν στὸ πέρασμά των τὸ σιωπηρὸ χαιρετισμὸ τῶν ἀγριμιῶν τοῦ λόγγου κι' ἐπιβάλλουν τὴ σιγὴ στὰ κλαψιάρικα λαλήματα τῶν νυχτοπουλιῶν! Πολλὰ εἶν' τὰ τραγούδια τους. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ γράψω. Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ — τὸ πιὸ ἀγαπητὸ τους, πὺν τὸ τραγουδοῦσαν πολὺ παθητικὰ κι' ἔντονα ἦταν ἡ «Λελοῦδω». Σημειῶνω λίγους στίχους:

«Πέσαν τ' ἀπόσκια πέσανε, Λελοῦδω μ' στὴν αὐλὴ σου
καὶ σὺ Λελοῦδω μ' νύχτωσες στὸ μύλο μὴν πηγαίνης,
γιατί ἴναι νιὸς ὁ μυλωνᾶς καὶ σὲ διπλοξαγιάζει
σοῦ παίρνει ξάγι γιὰ τ' ἄλεσμα, καὶ ξάγι γιὰ τεσένα,
σοῦ κόβει τὰ θηλύκια σου, φιλεῖ τὰ δυὸ σου μάτια
καὶ μαραγκιάζει ὁ κόρφος σου χαλαεῖ τὸ πρόσωπό σου...»

Σήμερα τ' ἀτελείωτα αὐτὰ Ἀσπροποταμίτικα караβάνια περιήλθον πλέον εἰς ἀφάνειαν, τὰ ἐξαφάνισεν ἡ ρόδα. Καὶ ὅμως πόσοι νοσταλγοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν θάθελαν ν' ἀναβιώσῃ τὸ παλιὸ αὐτὸ ἔθιμο τοῦ διὰ τῶν μουλαριῶν ἀνεβοκατεβάσματος στὰ εἰδυλλιακὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, τοῦ γεμάτου ρομαντισμοῦς μὲ τὰ ξενύχτια στὰ περίφημα χάνια ἢ καὶ ψηλότερα κοντὰ σὲ δροσερὲς πηγὲς καὶ νὰ τοὺς ἀποκοιμίζουν στὸ ὕπαιθρο τὰ πολύχηκα κυπριά τῶν φορτηγῶν, τυλιγμένοι στὶς φλοκωτὲς, παχειὲς κουβέρτες καὶ μέσα στὴν ἀνθοβολὴ νὰ δέχωνται ὄλονυχτίς τὸ χαδιάρικο κι' ὀλόδροσο ἀγέρι τοῦ βουνοῦ. Πέρασμένα μεγαλεῖα! Καὶ πέρασαν ἀνεπιστρεπτί. Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί!

Σήμερα οἱ ἡμιονικοὶ δρόμοι ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τοὺς αὐτοκινητόδρομους. Ἐλλειψαν πιά τὰ караβάνια καὶ τ' αὐτοκίνητα διὰ τῆς Καστανιάς ἢ καὶ νοτιώτερα διὰ τῆς Πύλης μεταφέρουν στὸ πληθυσμὸ κι' ὄλα τὰ χρειαζόμενα γιὰ τ' ἀσπροποταμίτικα χωριά. Τώρα μὲ τὴ νέα αὐτὴ συγκοινωνία δίδεται πλέον εὐκαιρία σὲ κάθε τουρίστα ἢ φυσιολόγη μὲ ἐπισκεφθῆ μ' εὐχέρεια αὐτὰ χωριά αὐτὰ, πὺν οἱ δυὸ αὐτοὶ οἱ δρόμοι συγκλίνουν κι' ἀνταμώνονται στὸν Ἀχελῷο κοντὰ στὸ Γαρδίκι, στὴν καρδιά τῆς Ἀθαμανίας γῆς.

Τώρα δίδεται μοναδικὴ εὐκαιρία σ' ὅλους τοὺς ἐκδρομικοὺς ὁμίλους ν' ἀνεβαίνουν τὰ καλοκαίρια ἐδῶ ψηλὰ γιὰ νὰ θαυμάσουν τὰ τοπία τοῦ μαγευτικοῦ Ἀσπροπόταμου.

Νὰ διασκελίσουν τὶς ρεματιῆς καὶ ποταμάκια, πὺν ἀένα κυλοῦν τὰ κρυστάλλινα καὶ δροσερὰ νερά των ἀνάμεσα ἀπὸ γραφικὲς κοιλάδες, ἀπὸ μεγαλόπρεπα φαράγγια κι' ἀπὸ μαγευτικὲς πλαγιὲς καὶ σκορποῦν νυχθημερὶς γύρω τῶν ἀτέλειωτους ἁρμονικοὺς ἤχους, πὺν προέρχονται ἀπὸ τὰ κελαρύσματα τῶν νερῶν, ἀπὸ τὰ λαλήματα τῶν πουλιῶν κι' ἀπὸ τοὺς ποικίλους συριγμοὺς τῶν ἐλατιῶν, τῶν πεύκων καὶ ὄξυῶν, ὅταν διασχίζουν τοὺς κλώνους καὶ τὶς φυλλωσιῆς οἱ ἄνεμοι καὶ διατηροῦν ἐκεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὸ σφρίγος τῆς παραμυθῆνίας Πινδαϊκῆς χώρας, γιὰ νὰ ἀγάλωνται, νὰ τέρπωνται, νὰ μεθοῦν κι' ἐντροφοῦν ἐκεῖ, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ μυθολογία αἱ Μοῦσαι, αἱ Νηρηίδες καὶ αἱ Ἀχελωῖδες νύμφαι.

Πόσον εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι πὺν ζοῦν σ' αὐτὰ τὰ μαγικά τοπία τῆς Ἀσπροποταμίτικης γῆς, ἀλλὰ καὶ πόσο θὰ χαροῦν κι' ἐκεῖνοι πὺν θὰ τοὺς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ ἐπισκεφθοῦν.

Στὸ διάβα των θὰ θαυμάσουν τὰ μέρη αὐτὰ πὺν πλημμυρίζουν ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια, πὺν τὰ σκιάζουν τ' ἀγριόβατα μὲ κέδρα ἀγκαλιασμένα, μὲ φτέρες καὶ ρουπάκια. Θὰ μαγεθοῦν ἀπ' τὶς πολύδροσες ὄξυες, ἀπ' τὰ ἔλατα καὶ πεύκα, πὺν στὰ χαμηλώματα καὶ ρεματιῆς κυλοῦν τὰ γάργαρα νερά, καὶ στοὺς βιρούς των βρίσκουν πάντα τὸ καταφύγιο οἱ πέστροφες οἱ ξακουστὲς καὶ θὰ κοιμηθοῦν μὲ χαρὰ καὶ ἄνεση κάτω ἀπ' τοὺς βαθεῖς τοὺς ἴσκιους των. Κι' ὅταν τὸ λιοπύρι χαμηλὰ στοὺς κάμπους καὶ στὶς πόλεις κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ὄνειροπολῆ λίγη βουνοῦ δροσιά, αὐτοὶ ἀχόρταγα θεὲ νὰ ροφοῦν τὸ δροσερὸ ἀγέρι τοῦ βουνοῦ, πὺν δίνει ζωὴ καὶ δύναμη.

ἜΩ, πόση χαρὰ θὰ ἐνοιωθῶν ἐκεῖνοι, πὺν θὰ μπορούσαν νὰ βρεθοῦν ψηλὰ στὴν «Ὀμορφὴ Ράχη» τῆς Καστανιάς — τὴν καλλιμωρφη «Ὀροσελαγῆ» τῶν ἀρχαίων, πὺν, μὲ τὴ θεὰ πὺν προσφέρει καὶ τὰ θαυμαστά της κάλλη, μαγεύει τὸν κάθε ἐπισκέπτη..

Νάμουν πουλι νὰ πέταγα
στὴν Ὀμορφὴ τῆ Ράχη,
ν' ἀγνάντευα ἀπὸ ἐκεῖ
τὴν ξακουστὴ Μοράβα,
νὰ μὲ χαϊδεύῃ ἀπαλὰ
τ' ἀγέρι νύχτα μέρα,
νὰ μὲ κοιμίζῃ σάν μωρὸ
τοῦ πιστικοῦ ἢ φλογέρα.

Τὶ καλὸντοχοὶ θάταν ἐκεῖνοι, πὺν θὰ μπορούσαν νὰ πατήσουν τὰ ψηλὰ βασίλεια τῆς Μπάμπας, τῆς Ντριγκίας, τῆς Καπαρδίτσας καὶ Περιστεριοῦ, τῆς Ρόνας, τοῦ Δοκιμοῦ καὶ τῆς ὀνομαστῆς Μοράβας, ὅπου φωλιάζουν ἀγριόγυδα, τὰ ὄμορφα ζαρκάδια κι' ἀνθεῖ ἐκεῖ ὁ μάραθος, ὁ μοῦσχος καὶ τὸ τσαῖ.

Κι' ὅμως οἱ πρῶτοι πὺν τὰ πατοῦν ἐκεῖ ψηλὰ τὴν ἄνοιξη σάν λειώσουνε τὰ χιόνια καὶ πρὶν προφθάσουν ν' ἀνεβοῦν οἱ βλάχοι στὰ βουνά, εἶναι οἱ κάτοικοι πὺν ξεχειμῶνιασαν στὰ γύρω τὰ χωριά. Γυναῖκες καὶ κορίτσια σκαρφαλώνουνε στὰ πλάγια, ἀνεβαίνουν στὰ πατώματά των κι' ἐκεῖ μαζεύουν τὸ πλατύφυλλο λάπατο — τὴν τρίπληκο — καὶ τὶς νόστιμες τὶς νάνες. Ὁλ' αὐτὰ τὰ ξηραίνουνε καὶ τὸ χειμῶνα σὰ λείπουν τὰ χορταρικά φκιάχνουν πίττες κι' ἄλλα φαγητά, ἐνῶ οἱ ἄντρες σκορποῦν μὲ τὰ σκεπαρνάκια στὰ χέρια καὶ τὸ σακκούλι στὸν ὄμο σκυμμένοι ὀλημερὶς — ψάχνουν μέσα στοὺς βράχους, στὰ κέδρα καὶ τὰ σκίνα καὶ μαζεύουν τὸ ἀρωματικὸ σαλέπι.

Κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς βουνοκορφὲς τὶς Μαγιάτικες ἐκεῖνες ἡμέρες, πὺν βρίσκονται ἐκεῖ ψηλὰ θαυμάζον τὴν ὀλόλαμπρη ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, πὺν ξεπετιέται ἀπ' τοῦ πέλαγου τὰ βάθη κι' ὀλόλαμπρος ἀνέρχεται καὶ γοητεύονται τὰ βραδυνὰ ἀπ' τὸ βασίλεμά του, πὺν ταπεινὰ κατέρχεται στῆς δύσεως τὰ βάθη.

Ἀθάνατη Ἑλλάδα! Πόσες μᾶς κρύβεις ὀμορφιές! Τὶς χαίρονται ὅμως λίγοι.

